



14. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8 Sk)

4. DUBNA 1999

Z obsahu:

»Poznat« Otce

Jan Pavel II. při
generální audienci
17. března 1999
– strana 2 –

**Velikonoce – svátek
svátků**

Arcibiskup
Johannes Dyba
– strana 4 –

Tajemství Izraele
– strana 4 –

**Zmrtvýchvstání
Ježíše Krista**

Slavný Růženec
se Svatým otcem
– strana 6 –

Blahořečená trpitelka

Anna Schäfferová
nová blahosladená
– strana 7 –

**Kalich – symbol
povolání kněze**

Joachim
kardinál Meisner
– strana 8 –

Bomba z Milána

Farnost od základu
obnovená
– strana 9 –

**Se zlem nelze
vést dialog**

– strana 12 –





»Poznat« Otce

V dramatické hodině, ve které se připravuje na setkání se smrtí, uzavírá Ježíš svoji velkou řeč na rozloučenou (srov. J 13nn) tím, že se obrací úchvatnou modlitbou k Otci. Je možno ji považovat za duchovní závěť, ve které Ježíš skládá do rukou Otcových mandát, který obdržel: dát poznat jeho lásku ke světu skrze dar věčného života (srov. J 17,2). Život, který obětuje, je významným způsobem zjeven jako dar poznání: *To je život věčný: aby poznali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal.* (J 17,3)

Hloubka biblického poznání

Poznání v biblické mluvě Starého i Nového zákona se netýká jen sféry intelektuální, ale zahrnuje zcela běžně i životní zkušenost lidské osoby v celé její komplexnosti, tedy i v její schopnosti milovat. Je to poznání, které dává »potkat« Boha

a probíhá uvnitř procesu, který východní teologická tradice ráda nazývá »zbožštěním« a který se uskutečňuje skrze **vnitřní přetvářející působení Ducha svatého**. (Srov. sv. Řehoř Naziánský, Oratio catech., 37: Pg 45,98B)

Takových témat jsme se již dotkli v katechezi v roku Ducha svatého. Vracíme-li se nyní k citované Ježíšově větě, chceme prohloubit, co znamená životně poznat Otce.

Způsoby poznávání Otce

Boha je možno poznat jako Otce v různých rovinách podle zorného úhlu, z něhož na něj patříme, a podle hlediska tajemství, o kterém uvažujeme. Je zde **přirozené poznání Boha ze stvoření**: to nás vede k tomu, že v něm poznáváme původ a transcendentální příčinu světa a člověka a v tomto smyslu tušíme jeho otcovství. Toto poznání se prohlubuje **v progresivním světle Zjevení**, to znamená na základě slov a Božích historicko-spasitelských zásahů (srov. KKC 287).

Poznávat Boha jako Otce ve Starém zákoně znamená sestoupit až k samým počátkům lidu smlouvy: *Není on Otcem, který tě stvořil, který tě učinil a zpevnil?* (Dt 32,6) Vztah k Bohu jakožto otci zaručuje a **uchovává jednotu členů jedné a téže rodiny**: *Nemáme snad my všichni jednoho Otce? Nestvořil nás všechny jediný Bůh?* (Ml 2,10) Boha poznáváme jako otce také ve chvíli, kdy kárá syna pro jeho dobro: *Pán napravuje toho, koho miluje, jako otec svého milovaného syna.* (Př 3,12) A naopak otce je možno vždy zavolat v hodinu tísně: *Vzýval jsem Pána: Jsi mým Otcem a silou mé spásy, neopouštěj mě ve dnech úzkosti.* (Sir 51,10) Ve všech těchto formách se aplikují na Boha povýtce všechny hodnoty, které zakoušíme **v lidském otcovství**. Cítíme ovšem, že je možno poznat do hloubky celý obsah takového Božího otcovství **jen do té míry, v jaké nám jej Bůh zjeví**.

Poznávat jako dar lásky

V událostech dějin spásy se projevuje stále více **iniciativa Otce**, který svou vnitřní činností otevírá srdce věřících, aby **přijímali jeho vtěleného Syna**. Tím, že poznávají Ježíše, mohou poznat také jeho, Otce. To je to, co Ježíš učí, když odpovídá Tomášovi: *Když poznáváte mne, poznáváte také Otce.* (J 14,7; srov. také 7-10) Je tedy třeba věřit Ježíši a dívat se na něho, světlo světa, abychom nezůstali v temnotách nevědomosti. (Srov. J 7,17n) Za těchto podmínek je možno poznat Otce, když se stáváme schopni klanět se mu **v duchu a v pravdě** (J 4,23). Toto živé poznání je neoddelitelné od lásky. Sdílujeme nám je Ježíš, jak řekl ve své velebněšské modlitbě: *Spravedlivý Otče, ... dal jsem jim poznat*

tvé jméno a dám poznat, aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich. (J 17,25-26)

»Když se modlíme k Otci, jsme ve společenství s ním a s jeho Synem Ježíšem Kristem.« (KKC 2781) Poznávat Otce znamená nacházet v něm **pramen našeho bytí a naší jednoty jakožto členů jedné rodiny**, ale znamená to také ponořit se do života »nadpřirozeného«, **do života samého Boha**.

Poznat a dát poznat

Synovo hlásání zůstává tedy pro nás cestou a učitelkou, jak poznat a jak dát poznat Otce; neboť jak připomíná jeden suggestivní výrok sv. Irenea, »poznáním Otce je Syn«. (Adv. haer. 4,6,7; PG 7 990B) To je možnost, která byla nabídnuta Izraeli, ale také pohanům, jak zdůrazňuje Pavel v listu k Římanům: *Je Bůh jenom pro židy? Není také pro pohany? Jistě je i pro pohany. Vždyť je přece jenom jeden Bůh a ten ospravedlní obřezané díky víře a neobřezané skrze víru.* (Řím 3,29n) Bůh je jeden a je Otcem všech a touží nabídnout všem spásu zajištěnou skrze jeho Syna: to je to, co evangelium sv. Jana nazývá **darem věčného života**. Tento dar je třeba přijmout a dále hlásat na vlně toho poznání, které přimělo Pavla, aby napsal v druhém listě k Soluňanům: *Je to naše povinnost, abychom Bohu stále za vás děkovali, bratři milovaní, že vás zvolil jako první, abyste došli spásy skrze posvěcení Ducha a víru v pravdu.* (2 Sol 2,13)

L'Osservatore Romano
18. 3. 1999

Mezitulky a zvýraznění
redakce Světla



Bůh zná člověka

*Hospodine, zkoumáš mě a znáš mě.
Víš o mně, když sedím nebo vstanu,
zdaleka je ti jasné, co chci dělat.
At' už jdu nebo ležím, jsi kolem mne.
Znáš všechny moje cesty.
Ještě nemám slovo na jazyku,
a ty již o něm víš.
Obklopuješ mě ze všech stran,
svou ruku držíš nade mnou.*

Ž 139, 1-5

Svědkové

Zamyšlení nad úryvkem

Mt 28, 1-15; Lk 24, 1-12; J 20, 1-9

Dosud totiž nevěděli, že podle Písma musí
vstát z mrtvých

Přečti si znovu zprávy o nejslavnějším ránu v dějinách spásy. Nastává jítro třetího dne po Ježíšově potupné smrti, která nedává spát nikomu z těch, kdo jsou tak či onak spjati s tímto Prorokem z Nazareta. Ježíšovi odpůrci si od jeho ukřížování slibovali konečné řešení nepohodlné otázky. Ale právě tato smrt vyvolala u nich nové obavy, protože si pojednou dobře uvědomují Ježíšovo prorockví: *Zbořte tento chrám a já jej ve třech dnech zase postavím*⁽¹⁾, i smysl znamení proroka Jonáše⁽²⁾. A tak aniž to tuší, zajistili si ve stráži u hrobu své vlastní svědky nadcházející převratné události.

Ježíšovi učedníci také nespí, a to ze strachu, a krčí se *za zavřenými dveřmi*⁽³⁾. Kde by se v nich vzala odvaha jít ukrást Ježíšovo tělo! Ačkoliv jim jejich Mistr tak jasně řekl, co se všechno musí stát, samotná skutečnost je natolik zaskočila, že jsou zcela bezradní a vůbec nevědí, co dál. Doba bezradnosti je však dobrou příležitostí k úplné vnitřní proměně, má tě definitivně zbavit klamných snů, aby ses mohl zcela otevřít slovům věrohodných Božích svědků a působení milosti.

A jsou tu také ženy, které ovšem bdí ze zcela jiných důvodů. Starostlivost jim nedá spát, dokud neprokáží svému Pánu poslední službu lásky, na kterou před svátečním dnem nezbyla možnost ani čas. Proto jdou ještě za tmy ke hrobu. A tady jako blesk z čistého nebe překvapí anděl židovskou stráž i láskyplné ženy. Žoldáci prchají pryč ve zbabělém zmatku a ženy slyší slova útěchy, která překračují všechno pomýšlení.

Jsou to ty ženy, které se staraly o Ježíše, ještě když byl v Galileji,⁽⁴⁾ a které mu na rozdíl od apoštolů zůstaly neohroženě věrné i pod jeho křížem⁽⁵⁾. Lásky přivedla tyto ženy k udivující obětavosti i k odvaze. Nepropadly beznaději ani nečinnosti, chtějí se svou nezištnou službou setkat ještě jednou s Ježíšem alespoň jako mrtvým, a nalézají jej opět živého.

Jak odměňuje Ježíš tyto ženy za jejich věrnost a nezištnou obětavou službu? Nikoliv funkcemi, ani úřady, nýbrž tím, že jim důvěrně zjevuje sám sebe a posílá je jako své posly k těm, které posvětil na své sluhy. To neplatí jen pro Marie, které přišly s mastmi ke hrobu. Bude tak postupovat i nadále. Kdykoliv se ti zdá, že jsou ženy v Církvi přehlíženy, vzpomeň si na to, že nemáš hledat postavení, ale věrnost a lásku. Nedomáhej se, čím bys chtěla být podle svého zdání, ale dovol nebeskému

Ženichovi, aby si i tebou posloužil sám podle své božské vůle, jak se mu líbí. Přesvědčíš se, že on nikdy nikoho nepřehlídí. Můžeš se spolehnout, že nejlépe ví, kde je tvoje místo.

Nenech se překvapit ani tím, že poselství svatých žen se nesetkalo u apoštolů s velkým pochopením. *Těm ta slova připadala jako plané řeči, nevěřili jim*.⁽⁶⁾ I to se bude opakovat stále a stále znovu. Věrohodnost poselství však nezávisí na pochopení, s jakým se právě setkává u adresátů.

Stráže, které měly zabránit domnělému podvodu, přinášejí překvapeným předákům zcela nezaujaté a objektivní osobní svědectví o tom, jak zářící anděl otevřel prázdný Ježíšův hrob. Porada o této zarážející skutečnosti je dlouhá. Neusvědčují tito přední Židé svým jednáním sami sebe, že pochopili, a přece odmítli to, co jim stráže sdělily? Jestli se pravda vymkla jejich předpokladům, tím hůře pro pravdu. Nic vojákům nevyčítají, ani se nepokoušejí jim namlouvat, že se stali obětí podvodu nebo mámení. Zato jim přinášejí *mnoho peněz*, jsou ochotni obětovat cokoli, jen když neobratnou lží tuto pravdu ututlají tak, aby nevyšla najevo a neusvědčila je z největšího selhání spravedlnosti i víry. Je to osvědčená praxe, která se *udržela až do dnešních dnů*: Ten, kdo nechce uvěřit, chce mít kolem sebe co nejvíce těch, kteří rovněž nevěří, a nešetří úsilím a prostředky, aby veřejné mínění přitakalo jeho nevěře.

Pociťuješ-li smutek při pomýšlení na ty, kteří byli od počátku vyvoleni za Hospodinovy svědky, a v rozhodující chvíli neuvěřili, přijmi to jako výzvu k vlastní pokoře. Jak se mohlo stát, že potomky Abrahámovy předejdou ve víře v Krista pohanské pronárody? Nábožnost, ve které se na místo Boha tlačí sám člověk, sama se uzavírá skutečnému Božímu působení. Připomeň si Ježíšova »běda« na adresu slepých vůdců, kteří si vymysleli, jak budou *cedit komára, ale velblouda polykají*.⁽⁷⁾

Nevystihlá Boží moudrost a milosrdenství je však přesto neopouštěj. Neboť se muselo stát, že *některé větve byly ulomeny pro nevěru, aby tys byl naroubován, takže nyní stojíš vírou. Nebud' však proto domýšlivý a spíše se boj. Setrvej v dobrotě, jinak budeš vyřat. Oni, až nezůstanou v nevěře, budou naroubováni*.⁽⁸⁾ Neboť jak předpovídá apoštol Pavel, *část Izraele se zatvrdila, dokud do Církve nevstoupí pohané v plném počtu; tak bude zachráněn celý Izrael: Přijde ze Siónu Vykupitel a odstraní od Jakuba bezbožnost*.⁽⁹⁾ Aleluja!

Bratr Amadeus

Poznámky: ⁽¹⁾ J 2, 19; ⁽²⁾ Mt 12, 39-40; ⁽³⁾ J 20, 19;⁽⁴⁾ Mk 15, 41; ⁽⁵⁾ J 19, 25; ⁽⁶⁾ Lk 24, 11; ⁽⁷⁾ srov. Mt 23, 24;⁽⁸⁾ srov. Řím 11, 17-19; ⁽⁹⁾ tamt. 25

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10, 34a. 37–43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3, 1–4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslete, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium – Jan 20, 1–9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevešel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Velikonoce – svátek svátků

Arcibiskup Johannes Dyba

Když slyšíme modlitby, písně a žalmy Církve k velikonoční době, tento výbuch světla, vítězství, radosti a slávy, které přecházejí z jednoho aleluja do druhého, měli bychom se domnívat, že křesťanství se nachází v jednom jediném velikém jáso. Tak to také říká hymnus Velikonoční neděle: »Radost z vítězství naplnila celou naši duši!«

Ale všichni vědí, že křesťané dnešních dnů ve své většině jsou všechno, jen ne jášající křesťané. Kde se vzala tato propast mezi triumfem velikonočních chórů a nevrlostí křesťanů tady a teď? Co odpovídá více spásné skutečnosti, velikonoční jáso, nebo naše mrzuté rozpoložení?

Myslím, že k vysvětlení tohoto fenoménu musíme pochopit, že již od Kristova zmrtvýchvstání byly na světě vždy mohutné protivelikonoční síly. *Do vlastního přišel, a svoji ho nepřijali.* (J 1, 11) Je to mystérium zla, že lidé, tak jako vtěleného Božího Syna odmítli, zabili a pochovali, stále znovu by chtěli odstranit ze světa i Zmrtvýchvstalého. Na jeho místo chtěli dosadit římské císařové a mnoho diktátorů dalších časů svou vlastní neomezenou panačnosť; pro osvícenství a Francouzskou revoluci je to ovšem to, co nazvali »rozum«. Kolikrát již byl zmrtvýchvstalý Kristus prohlášen definitivně za mrtvého, dokonce a právě i ve dvacátém století, ale věřící na celém světě stále znovu slaví Velikonoce.

I v naší době je mnoho těch, kteří chtějí Boha odstranit z našeho života, z naší kultury, z naší výchovy, z našeho zákonodárství. V médiích prožíváme přímo neslýchanou agresi proti Zmrtvýchvstalému a proti Církvi, která je jeho představitelkou. Falešné proroky, které Pán

svým učedníkům předpověděl, zažíváme dnes přímo masově, a troufalost, že *dělají znamení, aby svedli, kdyby to bylo možné, i vyvolené* (Mt 24, 24), je skutečnost, která zeširoka proniká do Církve.

Tak přichází doba, *ve které lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních choutek hromadí učitele, kteří lichotí jejich uším.* (2 Tim 4, 3) Kdybychom se měli řídit podle některých bestsellerujících profesorů teologie, nemuseli bychom Velikonoce slavít vůbec, protože podle nich není žádný Boží Syn a už vůbec ne nějaké zmrtvýchvstání. To všechno už dnes prohlašuje velký počet křesťanů, kterým stačí nějaké hanlivé vysílání falešných monitorů, anebo talkshow, aby je připravilo o víru a všechnu hrdost z Círk-

ve a radost, že jsou křesťané. Ale žádný strach, my budeme letos a každý rok slavít skutečné Velikonoce, neboť zmrtvýchvstalý Spasitel je uprostřed nás.

A tak jako se zjevil ženám u hrobu a později i apoštolům a učinil z nich svědky svého zmrtvýchvstání, tak se zjevuje dnes a po všechn čas znovu a znovu lidem své milosti, kteří se ze setkání s živým Bohem stávají svědky jeho zmrtvýchvstání a jeho ustavičné přítomnosti. Pomysleme na učedníky z Emaus, kteří uprostřed své velké nejistoty uslyšeli Pánova slova a poznali ho při lámání chleba. Kdo se takto otevře hlasu našeho Pána, může ho uslyšet i dnes. Ale jedině tehdy, když se doslova »vypne« pro nevýslovně hlučné hlasy světa.



Podarí se nám to ještě tento nebo některý jiný večer? Pak může i nás setkání se Zmrtvýchvstalým přivést k velikonočnímu prožitku, o kterém svědčí učedníci: *Copak v nás nehořelo srdce...?* Setkání s živoucím Bohem, osvobození od vši viny skrze jeho slovo odpuštění, spojení s ním ve velikonoční svátosti – jestliže to prožijeme, znovu zakusíme, co je to velikonoční jáso, pochopíme, že radost z vítězství může v nás být zcela pravdivá a skutečná.

Překlad -Iš-

Tajemství Izraele

Tuto úvahu uveřejnil františkán P. Evžen Mederlet (+1992) poprvé před 30 lety v jedněch švýcarských novinách. Je třeba ji číst v návaznosti na evangelium sv. Lukáše 21, 24 a list sv. Pavla Římanům 9–11.

Proč?

V posledních desetiletích se náš zrak často obrací k Izraeli: pronásledování, nový stát, jeho duchovní síly, naše vina. Proč byli židé od křesťanů vždy pronásledováni? Z podvědomých pohnutek bez vyslovených motivů svalovali křesťané na Boží vyvolený národ vinu za všechno utrpení, které stihlo svět. Tak již Jonáš, který chtěl cestovat do ciziny, byl jako viník vhozen do moře. Jaké tajemství se v tom skrývá?

Vyvolení k vině

Dnes víme zcela jasně: vina za smrt Božího Syna neleží pouze na židech. Je to společná vina celého lidstva. Ale v Izraeli se

uskutečnilo, co se od Adama nahromadilo v lidstvu v podobě vzpoury, lži, závisti, nenávisť a kletby. Záplava zla celého lidstva hledala pachatele, aby se uskutečnila v největším zločinu. Hřích lidstva je jako podhoubí, z něhož vyrostl čin židů. Jednali jako zplnomocněnci všech hříchů světa. Jenom vyvolený národ mohl vykonat tento čin, protože on spočívá v jeho vyvolení za všechny. Existuje také vyvolení k vině. Nikoliv k odsouzení, ale k zvláštní prezentaci viny, která náleží do dějin spásy. Ten, kdo je vyvolený k takové prezentaci, nemusí být ve skutečnosti větší viník než ostatní, jejichž vina je anonymní a zůstává z hlediska dějin spásy nevýznamná. Tak lidé v době poto-

py nebyli větší hříšníci než lidé dneška, ale byli vyvoleni, aby představili onen rozsudek smrti. *Budete-li z něho jíst, musíte zemřít.* Bylo na nich zjeveno, že ony hříchy otrávil celé lidstvo a odsuzují je k smrti ve vodě, ale Ježíš tuto smrt vzal v Jordánu na sebe a přemohl ji. Oni sami v době Noemově však mohli být prezentací tohoto odsouzení zachráněni, jak to naznačuje apoštol Petr ve svém prvním listě (srov. 1 Pt 3, 18–22). Tak byl také farao vyvolen jako »nádoba hněvu«, aby kladl Bohu tvrdošijně odpor. Na něm se ukázalo, jaké temné síly se v lidu od Jahve vyvoleném stavějí proti sobě a jakou konečnou neodvolatelností Bůh prosadí svou svatou vůli proti každé moci, která se jí protiví. Zda farao sám při tom našel nebo ztratil spásu, je něco zcela jiného, čistě vnitřního, co se dějin spásy jako celku netýká, a proto to není obsahem zjeveného tajemství.

Zástupná bohovražda

Tak byl také Izrael vyvolen k vině na bohovraždě. Izrael je plný tajemství, která se nedají vysvětlit z jeho lidského osudu, a která ani on sám není schopen prohlédnout. Již od Abraháмова vyvolení Bůh k němu mluví a jedná s ním a jeho potomstvem z nevyzpytatelných hlubokých důvodů, které poukazují na jeho tajemnou budoucnost. Ježíš říká, že všechna tato tajemství se týkají jeho a jeho naznačují. Dějiny Izraele tedy neprobíhaly vůbec podle jejich tehdejších potřeb a časových poměrů, nýbrž skrývají v tehdejší dení zpočátku nerozpoznatelné božské souvislosti, které se začaly zjevovat teprve v Ježíši Kristu. Když Izrael potíral veřeje v Egyptě beránčí krví, když táhl Rudým mořem a sbíral na poušti manu, když se zmocnil zaslíbené země a promlouvali k němu proroci, tehdy se již odehrávala tajemná mystéria Ježíše a jeho Církve. Vyvolení Izraele a jeho země je zcela jedinečné. V něm působí Bůh spásné činy světa. »Oni vlastní dětství, vznešenost, smlouvy, zákonodárství, bohoslužbu a zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci a z nich podle lidské přirozenosti pochází Kristus, který stojí nade všemi jako Bůh, jemuž patří sláva na věky. Amen.« Že Ježíš pochází jen z této země a z tohoto národa, vyzvedá Izrael nade všechno srovnání a spojuje jej po všechny časy do osudového společenství s Pomazaným Božím. Tak je Izrael zapojen do Ježíšovy služebnosti. I Izrael má jako Ježíš »tělo hříchu«. Ježíš ve své lidské podstatě nepřišel jako Syn. Zbavil se moci, slávy i synovství a narodil se ve stáji jako služebník. Do synovských práv byl nastolen svým zmrtvýchvstáním a nanebevstoupením. Nejdříve však byl Beránkem, který na sebe vzal hříchy světa, a byl proto zničen a odstraněn. *Byl proboden pro naše hříchy, byl potřen pro naše nepravosti, jeho*

*ranami jsme byli uzdraveni. Tak je i Izrael obtížen vinami světa. Je vyvolen, aby se silou všech hříchů dopustil provinění na Ježíši. Ve vsí modloslužbě, nevěrnosti, vzpurnosti, farizejství a pýše a konečně v samotné bohovraždě nedopouští se Izrael individuálně postižitelné viny; dopouští se tajemně hříchu celého světa. Tak jako se celé tvorstvo v Mariině odpovědi odevzdalo Bohu: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova,* tak se i hřích světa slévá v Izraeli ve skutečnosti do jednoho proudu a sráží Ježíše do propasti smrti. Je to příznačné, že v údolí Jordánu je nejnižší bod souše celého světa. Když židé vydali ve dvou nekonečných propastech slyšitelný křik: *Jeho krev na nás a na naše děti,* tehdy všechny zločiny světa, všechny hříchy proti Duchu svatému se obrátily proti Ježíši v hrozná kletbá: ale to také současně křičely všechny hříchy po vykoupení a všechna smrt po životě. V tomto národě, z jehož lůna Ježíš vzešel, jsou prezentovány jak hříchy, tak i Kristovo tajemství milosti.*

Izraelovo poslání pro dobu pohanů

Ale toto Izraelovo vyvolení Ježíšovou smrtí nekončí. *Boží milosti a Boží povolání jsou neodvolatelné.* Tito obchodníci a učenci, podnikatelé, všechna židovská jména, se kterými se každodenně setkáváme, tento do celého světa roztroušený, do všech lidských věcí zapletený a křesťany stále pronásledovaný židovský národ je právě tak jedinečně vyvolený, jako byl za časů Abraháma a Davida. Právě nevěra a pronásledování patří k jeho vyvolení. »Jsou nepřáteli radostné zvěsti kvůli vám. Stali se neposlušní kvůli smilování nad vámi.« Skrze Izraelovu nevěru se uskutečňuje tajemný Boží úrdek. Židovský národ se rozdělil na dva kmene. Jeden je Izrael Marie a apoštolů. »Malý zbytek«, »kořen«. Představuje omilostnění, naplněné zaslíbení.



Svatá země – místo, které si Bůh vyvolil pro dějiny spásy

Je vyhnán ze země a ze Svaté hory. Petr odchází do exilu do Říma. Nevěra národa rozesela kvas evangelia po světě. Nepřátelství a neposlušnost se staly milosrdenstvím pro pohanů. »Zasvěcený dar« byl vyvržen do vyhnanství, aby posvětil masu pohanů. »Kořen« olivového stromu byl zasazen mezi pohanů, aby mohly být naroubovány divoké ratolesti. Našel v Římě novou, ale jen dočasnou svatou horu, která začala »dobu pohanů«. Druhý kmen, nevěřící Izrael, představuje dále hřích světa a utrpení Božího Služebníka. On nese v zastoupení nevěru celého světa a smírné utrpení. Neboť Boží Služebník se svým národem je ve skutečnosti zástupcem, Beránkem vedeným k zabití na usmířenou. Tento nevěřící kmen Izraele je vyvolen, aby po všechny čas před tváří pohanů zviditelňoval světu jeho vinu a nevýslovnou nouzi, která z ní vzhází. Zde se odhaluje tajemství jeho utrpení, ale také temný pud světa svalovat na něho všechnu vinu; neboť Izrael se ve skutečnosti skrze své vyvolení pro hřích a milost stává odpovědným národem světa. Musí ustavičně v srdcích zachráněných pohanských národů probouzet vědomí viny za utrpení a smrt Ježíše Krista, protože Izrael jej zabil jako zplnomocněnec všech národů. Jeho nevýslovná nouze musí pokřtěným pohanům zvěstovat, jak nesmírná a nezasloužená je milost, které se jim dostalo, a současně jak velice je jejich spása ustavičně ohrožena. Ve svém úděsném utrpení, ve své úzkosti a krvavém potu volá Izrael

jako obtížený vinou a stojící před strašným soudem, ale současně i jako Boží Služebník přinášející záchranu ke všem zachráněným pohanům v hluboké pokoře a údesu: »Boj se, když Bůh neušetřil přirozeně vyrostlé ratolesti, ani tebe neušetří. Když se to děje na stromě zeleném, co se bude dít na suchém!« To je úděsné vyvolení tohoto nevěřícího kmene Izraele. On hlásá vinu světa, které se dopustil na Kristu, a záchranu skrze utrpení a smrt, a to nikoliv kázáním, jak to děláme my; nikoliv ve slávě, jako křesťanští mučedníci, nýbrž jako pohrdaný, zavržený a rozbitý, obtížený vinou, tak jak byl obtížen Boží Služebník.

Jedině tento vyvolený národ vinou obtížený může představovat smrtelnou úzkost zmučeného Ježíše Krista. A jako tehdy Pána ukřižovali oni, nyní my přibíjíme na kříž jeho národ. **A tak nás spojuje jedna vina.** Jak je to žalostné nenahlédnout do pravdy tohoto tajemství a činit za všechno odpovědným Pia XII. Ale jak opovážlivé je budovat křesťanství, ve kterém se již nemyslí na hrozná Ježíšovo utrpení, ale v pyšném »vývoji« víry se lehkomyšlně předjímá přímo zmrtvýchvstání. *Boj se, jinak budeš ty oddělen.* Po staletí a v této době obzvláště vrcholně mučený židovský národ nás musí poslat na kolena v pokání, v díku a v lásce před námi všemi ukřižovaným a nás všechny zachraňujícím Božím Služebníkem Ježíšem Kristem.

*Podle EWIG 7–8/98
Překlad IŠ-*

Zmrtvýchvstání Ježíše Krista



Který zmrtvých vstal...

Bůh se nesmířil se smrtí člověka. Toto je den velkého Božího osvobození: osvobození ze smrti...

Poddává se člověk smrti, nebo naopak se účastní velkého Božího osvobození?

Je člověk ochoten s Kristem umřít hříchu, aby s ním vstal z mrtvých do života?

Všude tam, kde se v srdci vítězí nad egoismem, násilím a nenávistí, všude tam, kde se směřuje v síle lásky k těm, kteří jsou v potřebě, všude tam vstává stále Kristus z mrtvých.

S

Zmrtvýchvstání je pro nás jasným světlem, které nám ukazuje cíl našeho pozemského putování. Svatý otče, ty nám je připomínáš, protože ono je pravdou tvého srdce. Vedeš nás stále výše a dále, až k zapomenutí na sebe samy, aby ve všem a vším byl Kristus.

Svatý otec Jan Pavel II. nás stále mobilizuje a ukazuje nám nové horizonty. Je možné to ilustrovat na příkladu staré legendy o sv. Brendanovi. Dva řeholní bratři se rozhodli, že vybudují klášter, a chtěli pro něj najít vhodné místo. Poprosili sv. Brendana, aby je vedl. Hledali celý den, a když už byl večer, našli planinu, podle jejich zdání krásnou. Rozhodli se, že tady postaví klášter. Uložili se ke spánku. Ale ráno je sv. Brendan probudil a poručil jim, aby šli dále. Šli tedy stále výš a výš, nacházeli stále čistší potoky a zelené stráně. Vždy večer říkali: »Našli jsme konečně pěkné místo... Musíme jít přece ještě dál?« »Ano,« odpověděl světec, »půjdeme dále.« Nakonec začali bratři reptat a jeden z nich řekl: »Otče, kam nás to vedeš? Zítra půjdeme zase dále?« »Ano, půjdeme.« »A kterým směrem?« »Tam, kde zapadá slunce.« A když už bratři měli všeho dost, zeptali se: »Proč jdeme stále výš a výš za tím sluncem?« Sv. Brendan odpověděl: »Proto, že je.«

Podobně Svatý otec Jan Pavel II. nás vede stále výše, ustavičně posouvá horizont, jako kdyby nikdy nebylo dosti toho, čeho jsme dosáhli, jako kdyby nikdy nebylo dosti Boha. Stále nás povzbuzuje, ukazuje nám



nové prostory; a to je fascinující.

Můžeme si tu připomenout ještě jinou legendu. Lidé v dávnověku se domnívali, že orel, král ptáků, neumírá. Nenašli nikdy jeho kosti, protože orel umírá vysoko v horách. Věřili tedy, že ptáci vyletí velmi vysoko a tam u slunce se přetvářejí a znovu nabývají sil. Odtud i slova žalmu, že mladost věřícího se obnovuje jako mladost orlů. To je charakteristické pro Jana Pavla II., který čím je pokročilejší v letech, tím více má orlí oko, tím lepší má sluch srdce, stále pronikavější intuici víry. Tím nás strhuje. Předává nám svůj neutuchající entuziasmus a dělí se s námi o to, co je výsledkem jeho sjednocení s Kristem a samým Bohem. To je nutné, abychom unikli temnotám. Tak se dovršuje tajemství zmrtvýchvstání v životě Svatého otce, který se díky víře statečně prodírá kordonem smrti. Jak přibývá jeho věku, je stále více jasnozřivější a mystičtější.

Bratři sv. Brendana, kteří hledali místo pro klášter, hledali možná také sebe. On jim stále ukazoval, že hledání sebe je třeba zaměnit za hledání Boha, že jedině tím, když hledáme Boha, můžeme najít také samy sebe: je třeba jít stále výše, ke slunci, za sluncem, nezištně, jenom proto, že ono je. A protože Bůh je, jdeme za ním stále dále a výše. A Jan Pavel II. nám neúnavně ukazuje nové fascinující prostory této víry. Můžeme říci, že Svatý otec nás krmí en-

tuziasmem. Tento entuziasmus pramení z ustavičného přebývání s Bohem, z toho, že se zcela poddáváme jeho vnuknutím. O Janu Pavlu můžeme říct, že je celý ponořen v Bohu. To je nezměnitelný charakteristický rys v osobě tohoto Svatého otce v jeho neuvěřitelné lásce ke každému z nás.

Nepochlebuje mladým, ale imponuje jim. Nesráží v rozletu, ale je náročný a bere mládež vážně. Všechna setkání Jana Pavla II. s mládeží jsou příkladem lásky, nesmírné důvěry a velké úcty k mladým.

Pro mne je styk se Svatým otcem uzdravující. On mě zachránil. Ukázal mi, že duchovní otcovství pro muže i pro kněze je jedinou horní hranicí rozvoje lidství v člověku, mužnosti v muži. To otcovství staví vysoké nároky, je prostorem, kde rozdáváme lásku druhým a kde přijímáme lásku od druhých. A to je velkým zmrtvýchvstáním mne samého ve mně samém. To je zmrtvýchvstáním člověka v člověku, muže v muži, kněze v knězi, ženy v ženě, řeholníka v řeholníkovi. To je jediné skutečné překročení sebe sama v naprostém a zcela nezištném sebedarování a sebeobětování. To je filozofie Svatého otce, díky které je tak životný a může pracovat a být spolu s mládeží.

Svatý otec nám nedovoluje odpočívat. Stále nás s sebou strhuje a působí, že láska, kterou zakoušíme, nemá v sobě nic rutinního, že jsme neobyčejně tvořiví a že z nás vyzáhuje naše nadšení a zápal. Zmrtvýchvstání v pastoračním a otcovském návrhu Svatého otce není pouhým dodatkem k našemu životu, je to velké tajemství víry, konkrétní a hmatatelná skutečnost. Den co den vstáváme z mrtvých. A nikdy nemůžeme říct, už dost, už jsme dosáhli... Díky papežově víře nemáme kdy na odpočinek.

Rózaniac 10/98
Překlad -Iš-

Křesťanství nepředstavuje nějakou lacinou útěchu. Je náročné. Požaduje pravou víru a přísný mravní život. Ale dává nám důvod k naději, neboť nám ukazuje Boha jako Otce bohatého na smilování.

Jan Pavel II.

Blahořečená trpitelka

7. března 1999 zařadil Jan Pavel II. Annu Schäfferovou mezi blahoslavené

Anna Schäfferová se narodila 18. února 1882 v Mindelstetten. Je to malá vesnička v samém srdci Bavorska. Vyrůstala ve velmi chudých poměrech. V tehdejších náročných časech dalo jejímu otci jako vesnickému truhláři hodně práce, aby zajistil pro rodinu alespoň to nejpotřebnější.

Anna vyrůstala v kruhu svých sourozenců zcela nenápadně. V rodině se svědomitě dodržovala účast na modlitbách a svátostech. Její vyvolení začalo prvním svatým přijímáním, k němuž přistoupila v 11 letech. Napsala: »Moje předsevzetí: Milý, dobrý Ježíši, dnes při svém prvním svatém přijímání Ti zasvěcuji své srdce a svou duši. Neopouštěj mě nikdy na mé životní pouti a udělej se mnou, co chceš. Chci zůstat vždy hodná a následovat Tě, abych Ti, milý Ježíši, udělala mnoho radostí. Chci Tě usmiřovat, a jestli chceš, *udělej si ze mne smírnou obět*; za všechnu neúctu a urážky, kterých se Ti dostává. Odporuji Ti své rodiče a sourozence, zvláště pak záležitost... Odporuji Ti také svého zpovědníka, všechny své přátele i nepřátele. Zapsáno 12. dubna 1893. Obnoveno v roce 1914.«

Myšlenku smírné oběti mnozí zpochybňují, protože nevěří, že lidskými skutky je možno usmířit uraženého a rozhněvaného Boha. Ve skutečnosti svět hluboce vězí v hříchu a vině a právě jen hrdinské oběti a plné sebeobětování zachraňují svět z jeho bahna. Tyto oběti se spojují se smírnou obětí Ježíše Krista a prosí Otce o smilování.

Možná, že by to tehdy 11letá Anna Schäfferová, prostá truhlářská dcerka z Mindelstetten, ani nedokázala všechno vysvětlit a některé její formulace znějí jako známé obraty z duchovní

literatury. Její srdce však bylo plné lásky k trpícím Srdci Ježíšovu a z toho vyrůstala její síla přijmout statečně všechny zkoušky a útrapy a snášet je jako dokonalé následování Krista. V přesvědčující míře to dokládá obnovení osobního zasvěcení v roce 1914.

Anna byla pevně rozhodnuta zcela náležet Spasiteli a vyslovila přání odejít jako řádová sestra do misií. K tomuto cíli pracovala po skončení školní docházky v různých služebních pracích a šetřila si potřebný obnos, aby měla věno a mohla vstoupit do kláštera. Jako pomocnice v domácnosti u jednoho soudního rady zažila v měsíci Božského Srdce 1898 vidění. (Podle jejího vyjádření se jednalo o sen, protože si to jinak neměla vysvětlit.) »Spasitel mi řekl, že budu muset mnoho, mnoho let mnoho trpět...«

Šestnáctileté děvče to velmi polekalo a nijak nepotěšilo. Měla přece před sebou jasný cíl: stát se činnou sestrou v misiích. Touto myšlenkou byla doslova posedlá a i po těžkém úrazu, k němuž došlo, když jí bylo 18 let, a po kterém musela podstoupit mezi červencem 1901 a květnem 1902 na 30 operačních zákroků, doufala ve své uzdravení a myslela na to, jak bude pracovat pro své bližní.

Brzy se doslova stravovala ve službě pro druhé. Obětovala se tak, že její duchovní vůdce farář Rieger z Mindelstetten mohl říct nad její hrobem: »Za dvacet pět let jsem neslyšel z jejích úst ani jednu stížnost.«

Trpěla strašnými bolestmi a nespavostí. Nešťastnou náhodou spadla až po kolena do vařícího louhu, takže jí svalstvo odpadávalo od kostí v hnisajících ranách.

Ale brzy se měly dostavit také plody jejího utrpení. Me-

zitím byla Anna propuštěna z kliniky bez vyhlídky na uzdravení a byla svěřena do péče své matky. Pronajala si v Mindelstetten malou světničku a musela vyjít s 9 RM invalidního důchodu měsíčně. Tak strávila zbytek svého života na lůžku až do své smrti 25. října 1925.

»Je to vůbec život?« slyšíme často lidi, kteří to nedokážou pochopit. Ano, je to nesmírný život! Ti, kteří přicházeli, aby Annu potěšili, brzy postřehli, že sami dostávají útěchu, která dozrává ve škole utrpení.

Anna Schäfferová byla velkou prosebnicí. Na její bolestné cestě byl růženec jejím trvalým průvodcem. Někdy byla ve svých »snech« unesena do chrámu, kde setrvala v adoraci před Nejsvětější svátostí. Největší bolest jí působilo, že se nemohla účastnit mše svaté. Ale po dekretu Pia X. o Eucharistii mohl jí P. Rieger denně přinášet Nejsvětější svátost.

Zde se uzavírá její kruh: to, co Anna slíbila při prvním svatém přijímání, mohla nyní svému Pánu v Eucharistii obnovovat a splnit. V tom je tajemství oběti, že je to vlastně ON, kdo v nás naplňuje své utrpení a činí je plodným.

Ovocem Ducha je láska, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrota, věrnost, tichost, zdrženlivost (Gal 5,22), ovoce svátosti, které v Anně tak výrazně dozrálo.

Její blahořečení, stejně jako 2. května blahořečení otce Pia, má posílit víru v tradiční učení Církve o Nejsvětější svátosti.

V Mindelstetten se sešlo 12 000 případů vyslyšení, mnoho velkých i malých divů, především uzdravení. Blahoslavená Anna Schäfferová slíbila, že bude pomáhat, a pomáhá i nadále.

Jan Pavel II. o ní v homilii řekl, že »čím více se stával její život cestou utrpení, tím více rostlo její poznání, že nemoci a slabosti mohou být řádky, na které Bůh píše své evangelium«.



Svatý otec vyzvedl také apoštolát dopisů, který vedla ze svého lůžka a ve kterém obracela jiným trpícím jejich pohled na Ježíše Krista. Z Božského Srdce podle jejího zobrazení nevycházely plameny, ale pšeničné klasy jako znamení Eucharistie, největšího Ježíšova daru.

Slavnosti blahořečení se účastnil také mladý muž, který vyvážl živ z těžké motocyklové nehody díky přimluvě Anny Schäfferové. »Tento div byl nepochybně prokazatelný zážrak,« prohlásil dominikán P. Ambrož Eszer z kongregace pro svatořečení.

Kardinál Ratzinger, původem rovněž z Německa, komentoval blahořečení slovy: »Je to veliká radost, že tato prostá, ale tak zářící žena se stává novou hvězdou na obloze světců.«

P. Franz Prosinger
Z SKS přeložil -lš-

OTEC PIO

Blahořečení věhlasného kapucína se bude 2. května 1999 konat v Římě na dvou místech. Nejdříve bude Jan Pavel II. celebrat mši svatou na náměstí Svatého Petra, kde vyhlásí blahořečení, a pak se ihned odebere k lateránské bazilice na náměstí Svatého Jana, kde se s věřícími pomodlí polední »Raduj se nebes Královno«. Poutníci, kteří budou na tomto náměstí, budou sledovat dění od Svatého Petra na obří obrazovce.

KAI

Kalich – symbol povolání kněze

Homilie Joachima kardinála Meisnera, kterou přednesl 20. března 1999 v Nepomuku při koncelebrované mši svaté s kněžimi, které tajně vysvětil za komunistické totality

Při svatořečení bl. Anežky České v listopadu 1989 v katedrále sv. Petra v Římě viděl jsem celou řadu z vás zcela veřejně v kněžském rouchu při koncelebraci se Svatým otcem. To, čemu jsem vlastně nikdy nevěřil, to se stalo skutkem. Vy jste vystoupili z církevního podzemí na povrch a nacházíte pozeňnané již deset let své místo v církevní veřejnosti. Bohu díky!

To nejdůležitější, co jste si s sebou přinesli z doby útlaku do doby svobody, je kalich, který vám biskup při kněžském svěcení vložil do rukou. Přitom říkal slova: »Přijmi dary lidu pro slavení oběti. Pomysli, co činíš, napodobuj to, co vykonáváš, a svěť svůj život do tajemství kříže!« To zůstává povždy aktuální.

Kalich je symbolem našeho stavu. Bereme jej poprvé do ruky při primiční mši svaté a pak s ním zacházíme po celý život, až nám jej jednoho dne postaví na naši rakev. Není symbolem, který by více odpovídal naší kněžské službě.

1. Kalich je zpravidla zhotoven ze vzácných materiálů

Nestojí mezi hrníčky a miskami v příborníku, nýbrž je určen k tomu, aby sloužil v posvátné hodině před Boží tváří ve svatyni. To je také naše nejhlubší kněžské povolání. Nikde nejedná kněz tak autenticky *in Persona Christi Capitis* jako ve mši svaté, takže činí ze slov Kristových svoje vlastní slova, když pronáší nad dary chleba a vína: *Toto je moje tělo* (Mt 26,26; Mk 14,22; Lk 22,19) a *toto je moje krev* (Mt 26,27; Mk 14,24). Na tom se zakládá nevýslovná důstojnost kněžské služby. Kněz nemůže smýšlet dostatečně vysoko o tomto svém povolání a posvěcení. Drahocenná prostota kalicha

nám to chce každodenně připomenout.

V protikladu k tomu stojí dnes negativní životní pocit mnoha kněží. Cítí se hluboce zraněni, protože společnost odmítá všechno to, pro co se oni obětují a pro co se na celý život spojili ve svěcení s Kristem. Nemyslím, že naši kněží trpí povinností celibátu nebo jinými omezeními. Nikoliv. Oni se cítí zraněni při pohledu na společnost, která žije opakem toho, za co se oni zasazují, protože tato společnost se pokouší postavit Boha mimo lidský život. Pak je pochopitelné, když u nás kněží pohasíná idealismus. Ale příkazem hodiny je, abychom své kněžské ideály chránili a obnovovali, protože za nimi stojí pravý život, sám Ježíš Kristus. On má sílu, aby nás probudil k novému životu a přivedl nás zpět k lásce první hodiny.

Nezapomínejme, že náš Pán vychutnal za nás tuto vnitřní ochrnutost a opuštěnost od Boha i od svých učedníků na Olivové hoře tak, že jeho nejvnitřnější životní podstata pronikla navenek póry v podobě krvavého potu. Ten vstoupil do křížma našeho kněžského svěcení. Jím jsem byli pomazáni a poslání. A Otec posílá Synovi v této hodině bezvýhodnosti anděla s kalichem útěchy: *Vy jste vyvolený rod, královské kněžstvo*. (1 Pt 2,9) Proč? Protože kněžským svěcením nám byla dána účast na kněžství jediného Krále světa Ježíše Krista.

2. Kalich je nádoba, která je nahoře otevřená, aby shora přijímala obsah a aby jej pak rozdělovala dále napravo i nalevo

Nám je uloženo, abychom přinášeli lidem, co jsme přijali shora od Pána. Proto prvním úkolem naší kněžské služby je být pro něho otevřený. Nemůžeme

lidem přinášet nejdříve sebe, protože nikoliv my jsme řešením jejich mnoha problémů. Máme přinášet lidem Krista, který jediný je schopen dát lidem platnou odpověď na jejich otázky. Ale tento Kristus se musí stát nejdříve životným v nás, dříve než jej můžeme přinášet lidem. Proto na první, nejvyšší i poslední očekávání věřících odpovídá modlitba. Účinně žehnat lidem může jen ten z nás, kdo se předtím za ně modlil.

V každé mešní oběti vyzýváme věřící: *Sursum corda* – Vzhůru srdce! Kde však při tom zůstává naše srdce? Mohl jsem kdesi celebrovat s kalichem, na jehož noze byla vyryta slova: »Pane, moje ruce ti dávají mé srdce. Vlož nyní své Srdce do mých rukou!« Při posvátném proměňování se skláníme nad kalichem. Nikdy nemůžeme dohlédnout na dno kalicha, protože on skrývá propastnou lásku, krev Srdce samého Krista. Vnitřní dojetí, které nás při primiční mši svaté během pozvedání kalicha poněkud rozechvělo, kéž nám vydrží až do poslední mše svaté. Nikdy nejsme bohatší, než když podáváme kalich Božimu lidu. Kdo se nám kněžím v tom vyrovná? V tom jsme skutečně mimo všechnu konkurenci, nikoliv pro naši zvláštní zdatnost, nýbrž z milosti.

Kalich není krabice na konzervy. Obsahuje svůj drahocenný obsah shora, aby jej pak podával napravo i nalevo. Každé sebeposvěcení kněze není nejdříve samoučel, nýbrž pastorační úkol. *Posvěcuj se pro vás* (J 17,19), říká Ježíš ve velekněžské modlitbě. Posvěcené ruce berou posvěcený kalich, aby na výsost posvěcený obsah podávaly lidem. Tato služba určuje a vyznačuje kněžské sebepojetí a kněžský životní způsob.



Joachim kardinál Meisner

3. Kalich má širokou nohu, aby pevně stál, nepřevrhl se, neztratil nic ze svého obsahu

Pán dal knězi moc stát a sílu vydržet, aby učinil Kristovu skutečnost pro lidi hmatatelnou. S námi je Kristus pro svět životnější než bez nás. On to tak chtěl. Někteří lidé poznají Krista jedině tehdy, když my jim ho předáme. Jen naše tvář, jen naše slova, jen naše ruce a jen naše srdce mohou zjevit Krista tomu nebo onomu člověku. Když my selžeme, ztratí mnoho lidí možnost přijít někdy do styku s Pánem!

Kristus mohl žít na tomto světě jen 33 let. V tomto krátkém období nemohl vůbec rozdělit lidem všechnu svou životní energii, která v něm žila. Takové krátkodobé vtělení by se mohlo jevit jako neuvěřitelné plynutí božskými silami. Ale Kristus se proto stal jen jednou člověkem, protože chtěl, aby se znovu a znovu stával člověkem – knězem v každém kněžském svěcení. My jako kněží můžeme pokračovat v jeho konání tím, že on nám dal účast na svém jedinečném kněžství.

Každý z nás kněží je pro Krista příležitostí znovu se zjevit. Věříme tomu? *Credo* se modlíme se svými věřícími věrohodně jen tehdy, když můžeme věřit také svému kněžskému povolání. V tom je kněz nenahraditelný. Jak říká papež, kněz může být nahrazen zase jedině knězem. Starost o kněžská po-

volání je proto vždy prioritou naší pastorační práce. Musíme se spolu s dobrým Pastýřem starat o to, aby jeho spasitelská skutečnost zůstala v našem světě pro lidstvo povždy na dosah.

Lidsky řečeno mohl by jednoho dne odejít na odpočinek s dobrým svědomím jenom ten z nás, kdo se stal pro některého mladého muže podnětem, že uslyšel a poslechl kněžské povolání. Víím, že se tak neděje vždy bez problémů. Znáím řadu dobrých a horlivých kněží, kteří se pro to namáhali po celý život, ale bez vnějšího výsledku. Ale na druhé straně znám mladé kněze, kteří dospěli ke svému kněžskému povolání, aniž by vůbec přišli do přímého osobního kontaktu s knězem, ale mohli si zvolit tuto cestu díky modlitbě a obětem jiných kněží. Vykonávejme tuto výsostnou formu pastorační péče tím, že darujeme Bohu své tužby a své modlitby za nástupce v kněžské službě. Kéž on svou milostí zúrodní naše modlitby a naše konání. Kalich má široký a stabilní podstavec, aby se neztratilo nic z drahocenného obsahu, který přijal shůry.

Kalich je naším cechovním znakem. Provází nás od oltáře našeho svěcení až do hrobu. Používáme jej denně pro spásu lidí. On je zpředmětněním kněžského povolání: vyroben z drahocenného materiálu, nahoru otevřený, s velkou možností pevně stát. Pomysleme na to, když s ním denně zacházíme. Ti, kteří slaví spolu s námi, pomáhají nám, když odpovídají na naši výzvu k prosbě: *Kéž přijme Pán obět' z tvých rukou ke chvále a slávě svého jména a k užitku našemu i celé své svaté Církve. Amen.*^(*)

+ Joachim kardinál Meisner

(*) V této souvislosti si připomínáme a znovu uvědomujeme krásu a hloubku této prastaré modlitby Církve, která byla (pouze) u nás z nepochopitelných důvodů neprávem potlačena. (Poznámka red.)

Bomba z Milána

Farnost od základu obnovená

Farnost sv. Eustorga patří k nejstarším v Miláně. Když v ní nastoupil r. 1977 Don Pigi Perini jako farář, nijak se nelišila od ostatních farností vedených podle tradičních modelů...

Nedělní bohoslužba probíhala jako obvykle: jakmile něco jen trochu déle trvá, lidé se hned dívají na hodinky. O misijním zápalu nemohlo být řeči.

Pak přijel jeden kanadský řeholník a vyprávěl o farnosti sv. Bonifáce na Floridě, která se díky modlitebním buňkám stala ohniskem misijní činnosti. R. 1986 se Don Pigi vypravil za oceán, aby tomuto tajemství přišel na kloub.

Tato katolická farnost dostala impulz z největší farnosti světa, kterou vede farář Yonggi Cho v Koreji. Don Pigi se vrátil s velkou vizí v duši do své farnosti. V podstatě to byly principy, které již první křesťanské obce přivedly k neobyčejnému rozkvětu.

Chceme-li zvednout příliš těžké břemeno, musíme použít zákon páky. »Dejte mi pevný bod, a já pohnu zemí,« tak prý se vyjádřil Archimedes. Kde je takový archimedovský bod pro stagnující církevní život, aby se dal do pohybu?

Klíč je skryt v Ježíšových slovech: »*Proste, a bude vám dáno... proste, a Otec vám dá jiného Utěšitele!*« Don Pigi to zažil u sv. Bonifáce, jak konkrétní vytrvalá modlitba proměňuje lidi a dosahuje toho, co je zdánlivě nemožné, že např. drogově závislí, duševně zranění stejně jako rozrušené vztahy se mohou opět uzdravit.

Taková modlitba předpokládá přátelský, důvěrný vztah k Ježíši a k nebeskému Otci, na jaký farář z Milána zatím nebyl zvyklý. Modlit se, to neznamená pouze vyslovovat slova, nýbrž také ztížit se, naslouchat tomu, co chce Příklad říct, a dát se strhnout jeho vizí. Pravá

modlitba vychází z adorace a směřuje k činu, k cíli: *Přijď království tvé!*

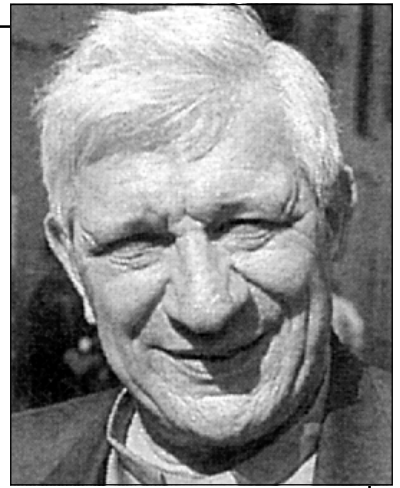
Srdcem farnosti sv. Bonifáce je eucharistická adorace. Od časného rána až do večera se střídají lidé před vystavenou monstrancí a nechávají se proniknout Boží láskou, aby tuto lásku mohli vyzařovat.

Když se Don Pigi vrátil do Milána, svolal své věrné a nakazil je svou vizí. V adorační kapli, kde se shromažďují, roste jejich přátelství s Ježíšem. Našli archimedovský bod, z něhož je možno pohnout farností.

Je to divné, že farnosti tak málo využívají Ježíšovu metodu. Aby se dostal k mase, vychoval své učedníky a nasadil je jako své propagandisty. Být křesťanem, to znamená být začleněn do rodinného kruhu společenství učedníků. U sv. Eustorga se mezitím vytvořilo 120 farních buněk, které se scházejí každý týden, aby se zapojily do následování Ježíše Krista.

Tam si nejdříve udělají čas, aby společně vzdávali chválu a děkovali, což osvobozuje lidi od jejich žabí perspektivy. Prochází se týden, a tak se ukáže, za co všechno je možno děkovat. Pak následuje pokaždé živý, biblicky fundovaný vstup faráře nebo biskupa, připravený na videokazetě, a výměna poznatků a myšlenek v návaznosti na Bibli. Následuje část s intenzivními prosbami s misijním zaměřením a večer uzavře družné rodinné pobesedování.

Když některá buňka dosáhne určité velikosti, musí se rozdělit, jako ve zdravém biologickém organismu. Buňky zůstávají navzájem propojeny jako v síti a prožívají vrchol v nedě-



Don Pigi Perini

ní eucharistické oběti, která je něco jako velký rodinný svátek, který přitahuje hledající a již sám o sobě misijně působí.

Vzdělávání mladých probíhá podle zásady »učení činem«. Křesťan roste tím, že dále předává to, co přijal. Podle schématu »bomby« se tak děje v sedmi etapách.

Nejdříve si každý napíše jména těch, které každodenně potkává: v rodině, v sousedství, v obchodě, v práci, ve volném čase, ve farnosti. Tvoří domácí společenství, lidské prostředí. Ti mají být dostiženi evangeliem.

Nástupem k tomu je, že seznam těchto osob je třeba mít denně před očima, vnitřně se s nimi spojit a ustavičně se za ně modlit. Při tom může někoho jako z vyššího vnuknutí napadnout, jak je třeba se k nim chovat. Tím roste také pozitivní vztah k těmto lidem, a to je brzy možno vycítit.

Druhý krok spočívá v tom, že se na tyto lidi přátelsky obrátíme, věnujeme jim svou pozornost, třeba tak, že je pozveme na šálek čaje, nabídneme se, že jim pohlídneme děti, nebo poskytneme jinou pomoc. Evangelizovat, to neznamená rozdávát traktáty a obracet druhé k doktrínám, nýbrž dát jim zakusit Boží lásku, která je jádrem evangelia. To se musí dít zcela nenuceně a vycházet ze situace, až se ti druhí sami zeptají na důvod našeho přátelského vztahu. Pak se

Pokračování na str. 10

jim může vyprávět, jak je možno setkat se na cestě s Ježíšem a jaké to má osvobozující účinky (třetí krok).

Čtvrtá etapa nastane, když oslovený je zaujat naším svědectvím, vysloví své otázky a námitky a projeví zájem a ochotu v nápomocném rozho- voru přijmout naši zkušenost. Pak jej můžeme pozvat do naší buňky (pátý krok) podle princi- pu: »Přijď a uvidíš!«

Křesťanskou víru není mož- no předávat z katedry, nýbrž musí se předávat jako náказа v životním společenství, až člo- věk sám dozraje k osobnímu rozhodnutí víry. Pozvaný zjistí, že skupina se již dávno za něho vytrvale modlí, že jej mezi sebe plně přijímá. Učí se podle její- ho rytmu spontánně modlit a přistupovat k životním problé- mům ve světle evangelia.

Šestý krok spočívá v tom, že nově přichozí prodělá něco jako

katechumenát a obnoví své křestní sliby a prosí Ducha sva- tého o obnovu darů, které obdr- žel ve svátosti biřmování. Ně- kteří ovšem musí být nejdříve pokřtěni, což se slaví při farní bohoslužbě jako vrcholná udá- lost.

Tím získají nově přichozí cíl (7. etapa) stát se aktivním čle- nem farního společenství, schopným dále rozdávat své dary k blahu druhých a rozho- dit svou síť jako rybář lidí, jako člen královského, kněžského a prorockého Božího lidu.

Když jsem se účastnil farní bohoslužby, byl právě křtěn mla- dý muž, 27letý Lorenzo. Před časem si jedno děvče vybudova- lo k němu vztah, pozvalo ho na jednu bohoslužbu a on byl pře- kvapen tím, jak srdečného přije- tí se mu dostalo, jako by k nim patřil odjakživa. Teprve později se dověděl, že skupina se za něho už dávno modlila.

Pastýř se musí modlit

U sv. Eustorga začali se čtyř- mi buňkami. Dnes je jich 120, každá o 16 členech, z toho 40 buněk jsou sami mladí.

Položili jsme Donu Piggimu několik otázek:

Není to, co se u vás děje, pří- liš vzdálené od toho, co prožívá většina farností?

Don Pigi Perini: Víte, jak definoval kardinál Hume far- nost? Jako **spícího obra**. Toto obrovské ukolébané tělo, kte- rým již krev řádně neproudí, můžeme probudit. Čím se liší dvě palestínská moře, Tiberiad- ské a Mrtvé? Jedno žije, druhé

je mrtvé. Proč? Protože z jed- noho voda vytéká, ale z druhé- ho ne. Tiberias je obrazem Cír- ke, která evangelizuje: živá voda vtéká dovnitř, oživuje, dává život a vystupuje ven. Když ji uzavřeme, umírá. Far- nost buďto evangelizuje, nebo umírá. »Ite, missa est«, to ne- znamená: Je konec, běžte domů, nýbrž: »Vyjděte z kostela ven, teď máte za úkol evangelizovat!«

Je možno tento systém buněk přenést na starého venkovského faráře, který spěchá od jedno- ho kostela k druhému?

Kdo žije v samotě na poušti klidu, oproštěn od náruživostí, je uchráněn trojích bojů: proti těm pokušením, která přicházejí se slyšením, mluvením a viděním. Ale proti jednomu musí stále bojovat: proti vlastní nečistotě.

Bez pokušení nikdo nepřijde do nebeského království. Odstraň pokušení, a nikdo nebude zachráněn.

To je velký a namáhavý úkol člověka: aby se zmoohl na to, že vyzná před Bohem svou vinu a je soužen pokušením až do posledního dechu.

Sv. Antonín poustevník



Farnost sv. Eustorga. Kněží a laici se modlí za sebe navzájem.

Don Perini: Ano, když se modlí a když svou službu věří Duchu svatému. Komu světil Kristus úkol, aby šel do celého světa a hlásal radostnou zvěst? Několika mužům slabé víry, jedenácti chudým ustrašencům, kteří se zavřeli ve večeřadle. Jejich šéf Krista zradil, vrátil se zklamaný ke své práci. A co se stalo o Letnicích? Po křtu Du- chem svatým bylo všechno jin- ak. Je to Duch, který dává od- vahu a udělal z nich zapálené apoštoly. Je to Duch, kdo evan- gelizuje.

Jaké podmínky jsou zapotře- bí, aby bylo možno ustavit ta- kové buňky?

Don Perini: Především musí být o tom farář přesvědčen. Pak se musí stát adorace srdcem far- nosti. Připomínám svým spolu- bratřím, že to není vina laiků, když farnosti neevangelizují. Ti chtějí jen jedno: stát se apošto- ly, připojit se k evangelizaci.

A nebezpečí?

Don Perini: Přílišný spěch; názor, že to je jediná cesta evan- gelizace; strach jít proti proudu.

Co jste objevil při své první cestě k sv. Bonifáci, co vás uchvátilo?

Don Perini: Deset skuteč- ností:

- Především eucharistická adorace od šesti ráno až do půlnoci, která je úhelným kamenem výstavby farnos- ti.

- Neuvěřitelná srdečnost far- níků.

- Rozkvět vzájemných služeb. Každý tu něco najde. Nevy- cházel jsem z úžasu.

- Účinná organizace. Nejde o struktury, ale musel jsem konstatovat: Zachovej pořá- dek, a pořádek zachová tebe.

- Otevřenost evangelizaci. V této farnosti žádná jiná čin- nost není.

- Delegování autority. Pastýř stojí v čele, ale deleguje pra- vomoc s velkým respektem a důvěrou k laikům.

- Studium bible, knihy, kterou ve farnosti všichni znají, stu- dují a mají ji stále po ruce.

- »Křest v Duchu svatém«, který se stal pro mne počá- tkem nového vztahu k Pánu. Farnost svatého Bonifáce staví na charismatických zkušenostech. Jiné farnosti, které převzaly systém buněk, nemají takový vztah k cha- rismatické obnově. To však není to nejdůležitější. Důle- žitá je obnova farnosti, která přinese obnovu Církvě.

- Desátky. 90 % farníků dává 10 % svých příjmů farnosti. Někteří dokonce více. V zemi, kde kraluje dolar!

- Konečně životně, oduševně- lé chvály, které zaznívají zce- la spontánně ve farnosti i v rodinách. To bylo kouzel- né! A kouzelné je to, že my to nyní prožíváme ve farnosti sv. Eustorga v Miláně.

Podle Famille Chrétienne
1. října 1998
Překlad -Iš-

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XXXVI.

Heřman se zadíval na růži a řekl:

„Také moje srdce opěvuje nebeskou růži! Poslyš!“ Kněz začal číst a otci Antonovi připadalo, jako by slyšel hlas zvonů, které nejsou z této země:

Raduj se a jásej, krásná růže, utěš mé srdce, Neposkvěšená, ve své dobrotě slyš mé volání a ochraňuj ve své něžné ruce.

Snášející se večer byl stále červenější a ponořil místnost do žhnoucího světla. Opět zazněla píseň:

Raduj se, slunce plné milosti, svítíš mi na mé pouti, dobrotivě podpíráš znavené, bereš zemdlelého poutníka do své něžné náruče.

V klášterním kostele začaly znova hrát varhany a nádherný zvuk naplnil místnost. Verše, které říkal Heřman Josef ke cti Matky Boží, byly stále vroucnější.

Raduj se, Lilie nebeská, zpívej svým jasným hlasem, do mého srdce znějí tvé písně. Celé nebe vypráví jen o tvé lásce.

A zněla sloka za slokou. Červánky již zapadly. Vyšly hvězdy a Heřman recitoval, aniž se díval na papír.

Raduj se, jasná Hvězdo moří, Matko korunovaná jasem, vyvolená ze všech žen, patříš na Trojjediného, žijící v nebeské slávě.

V místnosti se zcela setmělo. Z písně pro naši milou Paní zazněla další slova:

Žiješ v blaženosti, má Paní, a ve mně zní tvé jméno, osviť moji duši, zbav chyb mé srdce, chraň mne před vinou dnem i nocí! Amen!

Oba řeholníci ještě dlouho mlčeli. Pater Anton naslouchal ozvěně svatých písní. Pak stiskl ruku spolubratra a řekl: „To ti vnukl Bůh!“ Sáhl po knize graduálu a řekl smutně: „Moje růže zvadla. Co je její zlato proti jásetu tvé růže!“

Tu vzal Heřman Josef svíčku, která stála před mariánským obrazem, zapálil ji a postavil na psací pult a řekl: „Podívej se, bratře, opět září!“ Oba se dlouho dívali na lesk krásné zlaté růže.

Srdce mladého kněze bylo stále plné radosti, když se v nočních hodinách, před noční mší, modlil v kostele. Tato noční hlídka patřila nebeské Matce, klečel před jejím obrazem, a protože tento den mu přinesl takovou radost, obětoval ji za všechny trpící.

Najednou Heřman uslyšel, jak někdo tluče na bránu kláštera. Prošel sakristií, tam zapálil lucernu a otevřel vrata. Ve slabém svitu měsíce uviděl člověka s bledým obličejem, oblečeného do potrhaných šatů. Nějaký žebrák, pomyslel si mnich.

„Ve jménu Božím, vstupte!“ vítal Heřman Josef příchozího a ten ho mlčky následoval do místnosti pro hosty. Když kněz rozsvítil svíci, noční host vykřikl:

„Heřmane! Věděl jsem, že mi otevřeš dveře. Pro Boží milosrdenství, nevyháněj mě!“

„Petře!“ zvolal kněz rozrušeným hlasem. „Konečně ses vrátil. Tak dlouho jsem na tebe čekal!“

„Ty jsi mě čekal?“ ptal se příchozí překvapeně.

„Ano, věděl jsem, že jednou přijdeš. Pojď, posaď se, přinesu ti něco na posilňenou. Odkud jdeš, zdaleka?“

„Ano, z velké dálky!“ zašeptal Petr. „Šel jsem po špatné

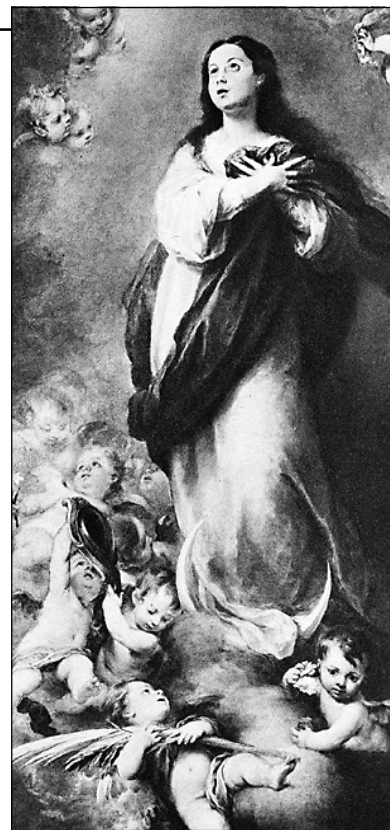
cestě, to přece víš, Heřmane. Ale teď jsem činil pokání, tvrdě pokání!“

„To vím,“ odpověděl kněz.

„Povím ti to všechno.“ Petr se unaveně posadil, podepřel si hlavu rukama a mluvil potichu, jakoby sám pro sebe: „Když jsem tu byl posledně, pamatuješ se, Heřmane, tehdy jsi mi také otevřel bránu. Stále jsem měl před očima tvou tvář a to pohnulo mým srdcem. Utekl jsem, i před svými kumpány, před sebou samým, před svým svědomím. Klid jsem však nenašel. Ve dne, v noci jsem viděl tvoje oči. Dívaly se na mě bolestně a s láskou. Nemohl jsem to vydržet, bylo to horší, než se dívat do očí katovi.“ Petr zadržoval a čelo měl orosené potem. Pak pokračoval:

„Musel jsem činit pokání, odčinit všechno, co jsem zlého spáchal. Táhl jsem s křížovou výpravou, ve všech bitvách jsem bojoval v první řadě. Chtěl jsem být mrtev, nebo zraněn, alespoň malou ranku, abych věděl, že Bůh přijal moje pokání. Ale žádný šíp ani meč mě nezasáhl, a tak se vracím zpět domů. Křížová výprava skončila neslavně. V mé duši mě užírala myšlenka, že se ode mne Bůh odvrátil a nepřijal mé pokání.“ Rukou si setřel pot a bránil se, když ho Heřman chtěl utěšit.

„Šel jsem dál a hledal jsem, jak činit pokání. Dlouho jsem bloudil, až jsem konečně došel do Špýru. Tam stavěli znovu, od základů katedrálu, protože jim před patnácti lety vyhořela. Poprosil jsem stavitele, aby mě nechali pomáhat na stavbě. Chtěl jsem Boha usmířit tím, že budu pracovat na stavbě jeho domu. Od časného rána do noci jsem tahal kameny, ruce jsem měl rozedřené do krve, byl jsem první u práce a poslední u oslav, nebral jsem peníze, jen chleba k jídlu. Ale i to se mi pořád zdálo málo. Chyběl mi klid, v duši mě pátil tvůj pohled. Heřmane, tvoje oči se na mne dívaly ve



dne i v noci.“ Petr se odmlčel a po chvíli pokračoval.

„Nakonec byla stavba dokončena. Na věži měl být vztyčen kříž. Vyprosil jsem si, abych ho tam směl vynést já a dokončit tak svoje pokání. Kříž byl moc těžký, stálo mě to obrovskou námahu, dostat ho nahoru. Když jsem kříž připevnil, zůstal jsem bez sebe. Zatmělo se mi před očima a ruce sáhly do prázdna. Padal jsem, Heřmane, padal a padal. Narážel jsem na tyče lešení a ty zpomalovaly můj pád. Pak se můj oděv zachytil za skobu a já jsem zůstal viset mezi nebem a zemí, jako ten lotr na Golgotě. Jak dlouho jsem tam visel, to nevím. Pamatuji se jenom, co mě napadlo v té chvíli: Bůh mě odvrhl od svého kříže. Pak moje šaty povolily a já dopadl až na zem. Ještě jsem slyšel lidi okolo sebe křičet a pak už si pamatuji jen obrovskou bolest. Probudil jsem se ve špitále. Dlouho jsem byl mezi životem a smrtí, nakonec jsem se vyléčil. Pak jsem se musel znovu naučit používat svoje ruce a nohy. Ale tady, Heřmane, v srdci, mám ránu, která se nehojí.“

Pokračování příště

Se zlem nelze vést dialog

20. března se v Nepomuku sešel kolínský arcibiskup kardinál Meisner s kněží a jáhny, kteří v době komunistického temna přijali z jeho rukou tajně svěcení. Nahlédnout do tohoto pohnutého období nám dává rozhovor s P. Michaelem Theuerlem, který byl tehdy v Berlíně jeho sekretářem.

Jaká byla vaše cesta ke kněžství?

Narodil jsem se v hluboce věřící rodině. V naší obci, která měla 3 000 obyvatel, působil vzácný kněz, který mi svou horlivostí připomínal sv. faráře Arského. Jeho příklad vzorného pastýře na mne velice zapůsobil. Tento horlivý kněz mě již jako chlapce pověřil mnoha úkoly. V naší chudé církvi v diaspoře neexistovali žádní placení laičtí pracovníci; tak jsem trávil celé dny na faře a mohl jsem poznat a ocenit kněžský život. Pan farář mi dával účast na svém životě podobně, jak to píše sv. Pavel: *Proto vám chceme dát účast nejen na evangeliu, ale i na našem vlastním životě; velice jsme si vás oblíbili.* Povolání se nejčastěji zapálí od povolání. Tak jsem po skončení povinné docházky odešel na komunistickou vládou neuznané katolické gymnázium a pak do kněžského semináře v Erfurtu a Neuzelle a 30. června 1984 jsem přijal z rukou kardinála Meisnera v katedrále sv. Hedviky kněžské svěcení.

Byl jste jako katolík během školní docházky nějak šikanován?

Učitelům a vedení školy bylo trnem v oku, že jsem se od počátku vyhýbal jak Pionýru, tak Svazu mládeže. Tyto organi-

zace jsem chápal jako náhončí komunistické strany. Odmítl jsem s veškerou rozhodností účastnit se »iniciací«. Všechna přesvědčovací práce státních míst byla marná. Působili na mne nejdříve sliby, že přede mnou stojí skvělá budoucnost, když se zapojím. Pak mi hrozili, že to bude moje vina, když si budoucnost zpackám. Když zjistili, že u mne nepochodí, nasadili tvrdší kurs. Byl jsem nejlepším žákem a celá léta mě posílali na matematické a ruské olympiády. Teď mi to zarazili. Řekli mi, že nejsem hoděn, abych reprezentoval socialistickou školu. Protože jsem si nedával před ústa servítek a v diskusích jsem se zastával katolické církve proti jejich útokům, byl jsem obviněn z ideologické diverze a byl jsem veřejně pranýřován při nástupu a vztyčování vlajky. Kvůli mně prý nedostala škola název »Zoji Kosmoděmjanské«, o který velice usilovala. Moji rodiče byli očerňováni, že zanedbali moji socialistickou výchovu.

Při některých výměnách názorů jsem měl strach, ale konec konců jsem byl přesvědčen, že mám pravdu a že druzí jsou v nepravu.

Svým postojem jsem si však vysloužil také respekt. Často mě obdivovali, že jsem



P. Michael Theuerl při setkání se Svatým otcem

se nenechal »zglajchšaltovat«, nýbrž jsem si zachoval svobodu. Když jsem jednou odepřel recitovat sloku básně, která urážela Boha, získal jsem podporu celé třídy. Dokonce i učitelku to mrzelo, že mi kvůli tomu musí dát trojku.

Tehdy jsem se naučil, a dnes se mi to velmi hodí, že katolický křesťan musí jít svou cestou často docela osamocen a že musí odříct zcela jasně účast na dialogu, který je předem ztracený.

Jednou jsme jako třída museli navštívit vojensko-politické centrum, kde nám promítli dva propagandistické filmy. Nebylo mi tehdy ještě 15 let. Pak nás jeden major vyzval, abychom kladli otázky. Měl jsem jednu připravenou a hned jsem se přihlásil: »Hodně se mluví o mírumilovnosti socialistických států.« Major: »Ovšem!« Ihned jsem pokračoval: »Není to v rozporu se střelbou u berlínské zdi a vnitroněmecké hranice?« Nastalo dlouhé mrazivé ticho. Otázka zapůsobila jako bomba. Teprve teď jsem si uvědomil, co jsem to řekl, ale bylo již pozdě. Pod dlouhým mlčením mi major strašně vynadal a skončil: »Uzavírám diskusi!« Ta ostatně ani nebyla. Pak jsme jeli domů. Náš třídní učitel přišel pak říct mým rodičům, že moje jméno byla zaneseno do Stasi-materiálů.

Několik let jste byl sekretářem kardinála Meisnera v rozděleném Berlíně. Patřil jste, spolu s řidičem, k těm několika málo, kteří mohli doprovázet kardinála několik dní v měsíci při jeho cestách na Západ. Jak jste prožil tato léta?

10 dní v měsíci směl strávit kardinál se svým řidičem a sekretářem v Západním Berlíně, který tvořil 2/3 naší diecéze. Světící bis-

»Kristus vstal z mrtvých«

Stalo se to v Moskvě. Komunismus se ještě těšil neomezené moci. Ve vězení tajné policie byla jedna paní, která po svém propuštění vyprávěla o tomto zážitku:

Jednou večer mi zašeptala mladá spoluvězeňkyně v naší cele: »Víte, co je zítra za den? Zítra jsou Velikonoce!«

Svátky už jsou opravdu tak blízko, pomyslela jsem si. Velikonoce znamenají radost pro celé lidstvo. Jen my jsme z této radosti vyloučeni. Bezútešně jsem šla chodbou. Náhle skličující ticho přerušil výkřik: »Ježíš Kristus vstal z mrtvých!« Kdo se to odvážil zvolat náš velikonoční pozdrav? Podívala jsem se na svou kolegyni. Její oči široce zářily z bledého obličejce.

A vtom už se ozvala odpověď. Ze všech cel se ozývaly radostné hlasy: »On vpravdě vstal z mrtvých!« Strážní doslova zka-

meněli úžasem. Něco tak drzého se tu ještě nestalo. Vrhli se na mladou dívku a odvěkli ji pryč. Vrátila se do mé cely po čtyřech dnech. Byla celá ztrápená a vyhladovělá. Velikonoční svátky musela strávit na nevytopené samotce v zimě a o hladu.

»A přece jsem ve vězení zvěstovala velikonoční radost!« řekla mi se zářícíma očima, »nic jiného nebylo pro mne důležitější.«

Velikonoční pozdrav přečkal v Rusku epochu komunismu. Křesťané se zde zdraví: »Kristus vstal z mrtvých. On vpravdě vstal.« Používají tento pozdrav, který není pouze na rtech, ale vychází přímo ze srdce.

Chraňme si oheň radosti velikonočních svátků ve střední Evropě a nedovolme, aby byl ještě někdy uhašen.

P. Karel Kleiner OFM Cap.

kup zde mohl pobývat jen tři dny. Byla to zajímavá, ale taky náročná doba. Kardinálovým autem se převážela také veškerá služební korespondence mezi východním a západním Berlínem. Když jsme se pozdě večer vrátili domů na východ, bylo na stole mnoho dopisů, na které bylo třeba odpovídat. Když jsem jako sekretář poprvé přijel na západ, velice to na mne zapůsobilo. Viděl jsem na vlastní oči to, co jsem mohl vidět jen v televizi. Všechen lesk rychle pohasl. Všiml jsem si, že velké západní farnosti jsou bohužel často mnohem více anonymní než farnosti na Východě, kde jsem zažil velmi rodinného ducha. Nabyl jsem dojmu, že v západních společenstvích se vůbec nemluví o věcech víry a o Bohu, Církvi a modlitbě, nýbrž o společenských otázkách jako ekologie, odzbrojení a nasazení v oblasti lidských práv, což ovšem dělali i nevěřící.

Měl jsem často dojem, že život v těchto společenstvích probíhal ve velké aktivitě, ale mimo Boha. A to mě velice zarazilo.

Můžete nám říct o tajném působení v bývalém Československu, když jste v soukromé kapli kardinála Meisnera připravovali tajná svěcení mladých mužů?

Péče o osud Církve na východě ležel kardinálu Meisnerovi obzvláště na srdci. Kněží a laici z východní pronásledované církve nacházeli v jeho domě často otevřené dveře. K tomuto pohostinství patřila i finanční pomoc. Jako sekretář jsem byl často odpovědný za kardinálovy peněžní výdaje. »Buďte velkodušný!« říkal mi, když šlo

o takové záležitosti. Pro tuto přízeň mluvili mnozí věřící z Československa o kardinálu Meisnerovi jako o druhém českém kardinálu vedle bělovlasého kardinála Tomáška v Praze. Kardinál Meisner nepřijímal jen návštěvy z východu, ale sám jezdil za svými spolubratry, aby je posílil. Každý rok navštěvoval např. kardinála Tomáška, který byl v Praze prakticky v domácím vězení komunistických tajemníků pro věci církevní a nemohl nic podnikat.

Kdo chtěl v Československu studovat teologii a stát se knězem, musel mít státní povolení. Mnohým bylo toto povolení odepřeno. A tak především salesiáni, ale i jiné řády, organizovali s velkým úsilím »podzemní studium«. Známany mnohé dnešní kněze, kteří kromě práce v továrně 14 let tajně studovali teologii, aby se připravili na kněžské svěcení. Kardinál Meisner vysvětil celkem 64 kněží a jáhnů. Tato tajná svěcení se konala v jeho domácí kapli za katedrálou sv. Hedviky.

Kandidáty na svěcení byli mladí mužové z okruhu kardinála Tomáška a takřka všichni patřili do rodiny salesiánů. Často jsem jezdil v červeném wartburgu, samozřejmě v civilu, v této záležitosti do Prahy. Tam se vysvětlovaly takové otázky: kdo bude vysvěcen, kdy bude svěcení, jak jsou kandidáti připraveni, kdo smí o tom vědět, co budou noví kněží dále dělat atd. Svědectví víry mnoha těchto kandidátů svěcení, které jsem mohl poznat a ocenit, bylo pro mne cennou posilou a nesmírným darem pro můj vlastní kněžský život.

Der Fels 2/99, překlad -Iš-

Iránský prezident u papeže

Jan Pavel II. se setkal ve Vatikáně s iránským prezidentem Mohamedem Chatamim. Oba účastníci se při setkání vyjádřili opti-

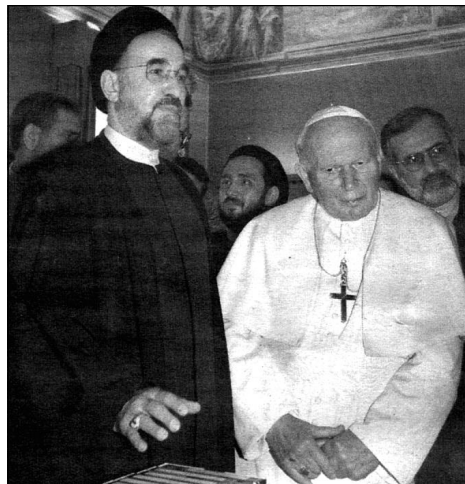
misticky o dalším dialogu mezi náboženstvími.

Rozhovor se uskutečnil v papežově soukromé knihovně a trval 25 minut. Chatami připomněl dřívější mezináboženská setkání, která se na pozvání Jana Pavla II. uskutečnila v Assisi. Podle pozorovatelů probíhal rozhovor v přátelské atmosféře.

Po této návštěvě měl prezident Chatami rozhovor s kardinálem Sodanem. Hovořili o situaci na Blízkém východě a o mezináboženském dialogu. Na pořad přišla také otázka lidských práv ve vztahu ke katolické menšině v islámském prostředí.

Návštěvu provázela silná bezpečnostní opatření. V průběhu návštěvy došlo na okraji Svatopetrského náměstí k demonstraci odpůrců prezidenta Chatamiho.

KNA



Nepomuk 20. března 1999

Den úmrtí sv. Jana Nepomuckého

Chtěl bych připojit slovo radosti a naděje. Radosti, protože slavíme tak jako každý rok, svátek svatého Jana Nepomuckého, tohoto hrdiny věrnosti Kristu a církvi až k prolití krve. Je to příklad, který nás povzbuzuje a táhne. Protože svatý Jan Nepomucký k nám promlouvá ještě dnes, k mužům a ženám moderní doby; říká nám, že je třeba stavět na pevném kameni víry, nikoliv na písku egoismu, radovánek, nenávisti.



Letos je naše radost ještě větší a svátek slavnostnější, neboť pan kardinál Meisner přijel z Německa, aby s námi oslavil našeho světce a setkal se s kněžími, jež vysvětil v letech temné perzekuce. A to dává dnešním dnům charakter velké naděje.

Draží spolubratři, stali jste se kněžími v tvrdém a nebezpečném čase a pracovali jste vskryti s nadějí, abyste navrátili své zemi a Evropě její pravou tvář, kropenou po staletí láskou v hodnotách náboženství, rodiny, vlasti a hluboce označenou pravdou evangelia, silou Kristova osvobození od veškerého útlaku. Protože kořeny Evropy vyrůstaly z evangelia. A vy jste se podíleli na spáse Evropy, která hrozila, že se zhroutí pod vlivem násilných ideologií, jež drtily člověka, protože předtím se pokoušely zdrtit Boha.

Možná, že budete nyní trochu zklamáni tolika znaky nového barbarství a všeho zla, jež ohrožuje vnitřní soudržnost a vitalitu Evropy, a především může nakonec přetnout provždycky její křesťanské kořeny.

My, zde přítomní, chceme učinit s vámi všechno, co lze, abychom se podíleli i my na zachování duchovní jednoty v Evropě. Zde, v tomto všude známém městě, kde se narodil svatý Jan Nepomucký, tento velký syn české země, který byl se svatými Václavem a Vojtěchem apoštolem křesťanské Evropy; zde dobře cítíme náročnost tohoto rozkazu pro angažování, aby v naší společnosti zvítězily hodnoty, které činí lidi a národy velkými.

Ať nám svatý Jan Nepomucký dá všem sílu a přesvědčení, abychom dělali čest svým dějinám.

*Apoštolský nunciuss
Mons. Giovanni Coppa*



UPOMÍNKOVÝ PŘEDMĚT NA CELÝ ŽIVOT

Nástěnné hodiny s vyobrazením zjevení Panny Marie Fatimské jsou velmi pěkným, oživujícím a zvelebujícím doplňkem každé katolické domácnosti.

VHODNÝ DÁREK K SLAVNOSTNÍM ŽIVOTNÍM UDÁLOSTEM (křtiny, svátky, svatby, narozeniny)

Barevné vyobrazení na ciferníku působí dojmem prostorovosti. Podobně jsou zpracovány i další motivy: ukřižování Páně, poslední večeře Páně. Hodiny jsou vybaveny kvalitním strojkem na 1,5 V baterii. Poskytujeme záruku na 1 rok. Případnou opravu zajistíme. Výrobek včetně baterie, balného a poštovního zasíláme za 690 Kč.

Nabízíme spolupráci firmám, které se zabývají podobnou činností.

Distribuce upomínkových předmětů:

Zásilková služba, JACOB
Mořkov u Kaple 331 742 72
tel. 0603/710704

IZRAEL (SPECIÁL) – 20. 7. – 27. 7. 1999 – 15.990 Kč!!! Kvalitní hotely s polopenzí, bus Neoplán s klimatizací, zdravotní pojištění, duch. doprovod, průvodce, poplatky, ochutnávka vína, drobný dárek. Odlet z Prahy.

PERU – 4. 6. – 16. 6. 1999 – 39 990 Kč. Velký okruh – Lima, Inkové, Machu Picchu, Cusco, Titicaca aj.

C. K. AVETOUR – Jiří Chválek,
Fr. Kupky 445, 518 01 Dobruška, tel./fax:
0443/219 29, 0602-441670, 0601-245864.

Udělejme něco pro svoji duši. Změňme žebříček hodnot. Obětujeme pouť za šťastný přechod do dalšího tisíciletí. Nabídku poutních zájezdů zašle Marta Vondráková, KCK MISIE, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel. 0641/741150 nebo 0602/741150.

V sobotu 17. dubna 1999
**KONCERT DUCHOVNÍ HUDBY
V CHRÁMU SV. BARTOLOMĚJE
V ODRÁCH – děkanát Bílovec**
Hostujícím interpretem varhanní hudby bude **prof. Alena Veselá z Brna.**
Začátek v 19.00 hodin.
Vstupné dobrovolné – určeno ke splácení účtů za nové varhany.

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO LAIKY
Pořádá katolický institut Miles Jesu Brno
Pro svobodné i ženaté muže
od 17 do 35 let
Termíny: 30. 4. - 2. 5. 1999
Téma: „Mistře, co dobrého mám udělat, abych dosáhl věčného života?“ (Mt 19,16)
Přihlášky a informace:
Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno
Tel: 05/43 21 52 65
E-mail: mjbrnomen@brn.czn.cz

Tydeník Světlo naleznete na Internetu na adrese
<http://www.ova.inecnet.cz/svetlo>
e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

84. Neděle, zavedená k podpoře křesťanského života, získává přirozeně hodnotu svědectví a hlásání. Jako den modlitby, společenství a radosti působí na společnost vyzářováním životních sil a podnětů k naději. Je to poselství, že čas obývaný zmrtvýchvstalým Pánem dějin není rakví našich iluzí, nýbrž kolébkou stále nové budoucnosti, příležitostí, která je nám dána, abychom prchavé okamžiky tohoto života proměnili v semena věčnosti. Neděle je pozváním dívat se kupředu, neděle je den, kdy křesťanské společenství volá ke Kristu: „Maranatha! Přijď, náš Pane!“ (1 Kor 16,22) Tímto voláním důvěry a očekávání doprovází a podpírá naději lidí. A osvícena Kristem jde, neděle za nedělí, vstříc nedělí, která nemá konce, neděle nebeského Jeruzaléma, kdy bude ve všech svých rysech hotové mystické město Boží, „které nepotřebuje slunce ani měsíc, aby mělo světlo: září nad ním sláva Boží a jeho světlem je Beránek“ (Zj 21,23).

JAN PAVEL II. DO SVATÉ ZEMĚ

Papež Jan Pavel II. hodlá v březnu 2000 navštívit Svatou zemi. Izraelská televize oznámila, že třídenní návštěva papeže má začít 23. března. Katolíci všech obřadů přijali tuto zprávu s velkou radostí. Podle vatikánského mluvčího nebyl ještě termín ani program cesty definitivně potvrzen.

VRAH JIŘÍHO POPIELUSZKY

Vrah kněze Jiřího Popieluszky nebude propuštěn z vězení. Rozhodl o tom 23. března apelační soud v Łódži. Zrušil tak rozhodnutí soudu v Piotrkowie na žádost tamější prokuratury.

EVROPSKÝ SYNOD

2. zasedání synodu evropských biskupů se bude konat ve dnech 1.-23. října. Všechny evropské biskupské konference již vybraly své delegáty.

KAI

POŽEHNÁNÍ ZÁKLADNÍHO KAMENE KOSTELA VE VÁCLAVOVICÍCH

Základy stavby nového katolického kostela ve Václavovicích na Frýdecko-Místecku 22. března požehnal ostravsko-opavský biskup František Lobkowicz. Václavovičtí farníci vytvořili již v r. 1993 nadaci pro vý-

stavbu kostela. Ta byla nyní přeměněna na sdružení, jehož zakladatelem je biskup František Lobkowicz.

85. V tomto směřování k cíli je Církev podporována a ožívována Duchem. Znovu probouzí památku a aktualizuje každé generaci věřících událost zmrtvýchvstání. Vnitřní oddanost nás spojuje se Zmrtvýchvstalým a s bratry v důvěře jediného těla, které sílí naši víru a vlévá do našeho srdce lásku, čímž oživuje naši naději. Duch je stále přítomný, v každém dni církve; nepředvídatelně a velkoryse vpadá s plností svých darů, ale při nedělním shromáždění k týdennímu slavení velikonočního tajemství se Církev zvlášť oddává naslouchání Duchu a spolu s ním se otvírá Kristu ve vroucí touze po jeho slavném příchodu: „A Duch i nevěsta praví: Přijď!“ (Zj 22,17) Právě vzhledem k úloze Ducha svatého bylo mým přáním, aby tato výzva k znovuoživení smyslu neděle zazněla v tomto roce, který je v přípravě na jubileum věnován Duchu svatému.

86. Přímluvě svatě Panny svěřuji živé přijetí tohoto apoštolského listu křesťan-

stavbu kostela. Ta byla nyní přeměněna na sdružení, jehož zakladatelem je biskup František Lobkowicz.

OSLAVY 400 LET PŮSOBNÍ KAPUCÍNŮ V PRAZE

Praha: Před 400 lety přišli kapucíni do Prahy pod vedením sv. Vavřince z Brindisi. Hlavní oslavy tohoto výročí jsou plánovány na 17. a 18. září. V rámci příprav se koná 19. března v 18.00 hodin v kostele sv. Josefa na náměstí Republiky (Praha 1) mše s následným vystoupením herce Gabriela Miroslava Částka „Muž, který sázel stromy“ od Jeana Giona.

Kapucíni si přejí obnovit pražskou Loretu jako mariánské poutní místo. Proto se bude konat vždy 25. den v měsíci, počínaje 25.3., „loretánské večeřadlo“ v kostele Narození Páně v Loretě. Na programu je mše od 18.00 hodin, výklad Loretánské litanie, adorace, meditační hudba a zpěv – s cílem prožít společenství Nazaretské rodiny.

Exerciční dům v areálu obnoveného kláštera kapucínů v Praze na Loretánském náměstí se od letošního ledna postupně uvádí do provozu. Pražský světící biskup Jiří Paďour posvětil 2. 3. pro exerciční dům novou kapli sv. Vavřince z Brindisi.

ČBK

ským společenstvím. Ona je přítomná každé neděli Církve, aniž by jakkoli umenšovala ústřední postavení Krista a jeho Ducha. To vyžaduje samo Kristovo tajemství: neboť jak by mohla ona, Mater Domini a Mater Ecclesiae (Matka Pána a Matka Církve), nebýt zvláštním způsobem přítomná dni, který je zároveň dnem Páně a dnem Církve?

K Panně Marii hledí věřící, když při nedělní mši slyší hláсанé slovo, od ní se učí uchovávat je ve svém srdci a uvažovat o něm (srov. Lk 2, 19). S Marií se učí stát pod křížem, aby podávali Otci Kristovu oběť a spojovali s ní oddanost vlastního života. S Marií prožívají radost vzkříšení, když si přivlastňují slova Magnifikat, opěvující nevyčerpatelný dar Božího milosrdenství v neúprosném běhu času: „Jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí.“ (Lk 1, 50) Neděli co neděli se putující Boží lid vydává po stopách Mariiných a její mateřská přimluva propůjčuje modlitbě, kterou Církev v neděli vysílá k Nejsvětější Trojici, zvláštní intenzitu a účinnost.

87. Milí bratři a sestry, blíží se Jubilejní rok nás vyzývá, abychom probloubili své duchovní a pastorační úsilí, vždyť to je jeho vlastní účel. V roce, kdy se slaví, mu budou četné iniciativy dodávat charakteristický ráz a vtisknou mu zvláštní znak, jaký přísluší konci druhého a začátku třetího tisíciletí od vtělení Božího Slova. Ale tento rok a tyto mimořádné časy přejdou – v očekávání dalších jásavých let a dalších slavných výročí. Neděle se svou obvyklou „slavnostností“ bude dál dělit čas putování Církve – až k neděli, která nebude mít konce.

Proto Vás vybízím, drazí spolubratři v biskupské a kněžské službě, abyste spolu s věřícími neúnavně působili, aby hodnota tohoto svatého dne byla stále lépe uznávána a prožívána. To přinese plody křesťanským společenstvím a nepochybně to bude mít blahodárný vliv na celou společnost.

Muži a ženy třetího tisíciletí mají mít možnost při setkání s Církví, která každou neděli plná radosti slaví tajemství, z něhož čerpá celý svůj život, potkat samého zmrt-

„Bůh uděluje pravý duševní pokoj těm, kteří se na Něho obracejí.“
M.M. Alfonsa

Děvčata, přemýšlíte o povolání? Přemýšlíte o smyslu svého života? Nevíte, kterou životní cestou se dát? Přijďte na setkání s našimi mladými sestrami z Čech a Slovenska, které se uskuteční v poutním domě „Emauzy“ v Klokotech u Tábora od 16. do 18. dubna 1999. S sebou přineste spacák, pantofle a dobrou náladu. Srdečně Vás zveme a těšíme se na setkání s Vámi. Prosíme, přihlaste se předem na adresu:

Sestry Nejsvětějšího Spasitele
Staroklokotská 1
390 03 Tábor – Klokoty
tel. 0361/325 84

výchvalého Krista. A jeho učedníci se mají stálou obnovou při týdenní připomínce velikonočního tajemství stávat stále hodnověrnějšími hlasateli evangelia spásy a přičinlivými budovateli civilizace lásky.

Všem posílám své apoštolské požehnání!

Ve Vatikáně, 31. května, na Hod Boží svatodušního roku 1998, dvacátého roku mého pontifikátu.

Jan Pavel II.

Liturgická čtení

Neděle 4. 4. – Slavnost Zmrtvýchvstání Páně

1. čt.: Sk 10,34a.37-43
Ž 118(117),1-2.16ab+17.22-23 Odp.: 24
2. čt.: Kol 3,1-4 nebo 1 Kor 5,6b-8
Ev.: Jan 20,1-9

Pondělí 5. 4. – Pondělí v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b-33
Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10.11 Odp.: 1
Ev.: Mt 28,8-15

Úterý 6. 4. – Úterý v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 2,36-41
Ž 33(32),4-5.18-19.20+22 Odp.: 5b
Ev.: Jan 20,11-18

Středa 7. 4. – Středa v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 3,1-10
Ž 105(104),1-2.3-4.6-7.8-9 Odp.: 3b
Ev.: Lk 24,13-35

Čtvrtek 8. 4. – Čtvrtek v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 3,11-26
Ž 8,2a+5.6-7.8-9 Odp.: 2ab
Ev.: Lk 24,35-48

Pátek 9. 4. – Pátek v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 4,1-12
Ž 118(117),1-2+4.22-24.25-27a Odp.: 22
Ev.: Jan 21,1-14

Sobota 10. 4. – Sobota v oktávu velikonočním

1. čt.: Sk 4,13-21
Ž 118(117),1+14-15.16ab-18.19-21 Odp.: 21a
Ev.: Mk 16,9-15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	4. 4.	5. 4.	6. 4.	7. 4.	8. 4.	9. 4.	10. 4.
Antifona	471	482	482	482	482	482	482
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	471	471	471	471	471	471	471
Antifony	472	472	472	472	472	472	472
Žalmy	813	813	813	813	813	813	813
Kr. čtení a zpěv	473	483	488	494	499	504	509
Antifona k Zach. kantiku	473	483	489	494	499	504	509
Prosby	473	483	489	494	500	505	509
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510

Modlitba během dne:

Hymnus	482	482	482	482	482	482	482
Antifony	474	484	490	495	500	505	510
Žalmy	474	484	490	495	500	506	510
Krátké čtení	476	486	492	497	502	507	512
Záv. modlitba	474	484	489	495	500	505	510

Nešpory:

SO

Hymnus	466	477	477	477	477	477	477
Antifony	466	478	478	478	478	478	478
Žalmy	466	478	478	478	478	478	478
Kr. čtení a zpěv	468	480	487	493	498	503	513
Ant. ke kant. P. M.	469	480	487	493	498	503	513
Prosby	469	480	488	493	498	503	513
Záv. modlitba	461	474	484	489	495	500	515
Kompletář	470	1238	1242	1238	1242	1238	1242

MCM NABÍZÍ Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ...

Faustyna Kowalská

DENNÍČEK (slovensky)

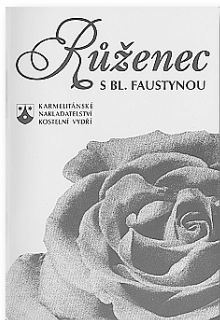
Sestra Marie Faustyna Kowalská, na celém světě známá jako apoštolka Božího Milosrdenství, zapisovala svá „setkání“ s Bohem a osobní reflexe na ně. Vzniklo tak dílo velké mystické hodnoty.

SSV + SLOVO, brož., 500 stran, 219 Kč

RŮŽENEC S BL. FAUSTYNOU

Myšlenky blahoslavené Faustyny, polské řeholnice z Kongregace sester Panny Marie od Milosrdenství, doprovázející v této brožurce modlitbu růžence, nás vedou k velké důvěře v nekonečnou milosrdnou Boží lásku.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., A6, 56 stran, 39 Kč*

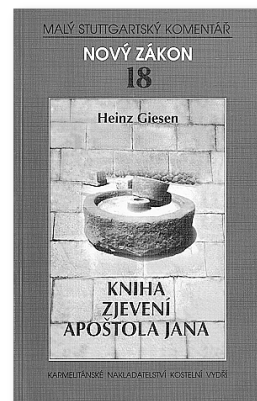


Heinz Giesen

KNIHA ZJEVENÍ APOŠTOLA JANA

Pokračování rozsáhlé řady Malých stuttgartských komentářů k Novému zákonu. Dosud vyšly čtyři svazky obsahující komentáře k jednotlivým evangeliím. Připravují se Skutky apoštolů a List Galatským.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 120x190 mm, 176 stran,
175 Kč*



**VŠECHNY UVEDENÉ TITULY MŮŽETE ZAKOUPIT
V PRODEJNÁCH MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ
ČI OBJEDNAT U NAŠÍ ZÁSILKOVÉ SLUŽBY.**

UPOZORNĚNÍ!

1. února 1999 bylo změněno telefonní číslo naší zásilkové služby. Nové číslo má následující podobu: **068 / 550 04 31.**

**Upozorňujeme na prodejny v Praze,
v nichž můžete zakoupit také tituly vydané
v Matici cyrilometodějské:**

PRODEJNA ARCIDIECÉZNÍ CHARITY
Ječná 2, Praha 2, tel.: 02 / 29 50 29

PRO ECCLESIA CATHOLICA
Ječná ulice č. 4,
ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2,
tel. 02 / 29 36 89

**Pláceno převodem
706 035**

Novinové výtahy

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1